

Het ego

Het ego is een sociaal verschijnsel: jij bent niet het ego, het ego is de maatschappij. Het verschaft je een plaats in de maatschappij, een plaats in de rangorde van de maatschappij. En als je daarmee tevreden bent, zul je alle kansen om je ware zelf te ontdekken mislopen. Is het je nooit opgevallen dat alle vormen van ellende door het ego vat op je krijgen? Je kunt je er niet gelukkig mee voelen, je kunt je er alleen maar ellendig mee voelen. Het ego is de hel. Als je lijdt, sla dan eens gade wat er aan de hand is en je zult ontdekken dat op de een of andere manier het ego er alles mee te maken heeft.

Twee boeddhistische monniken keren terug naar hun klooster. Ze komen bij een doorwaadbare plaats in een rivier. De stroming is zeer krachtig, de bedding zeer ongelijk. Er staat een mooi jong meisje te wachten of iemand haar misschien wil helpen over te steken. Ze durft dat niet alleen. Een van de monniken, die natuurlijk de oudste is... omdat hij de oudste is loopt hij voorop -- een van de spelletjes van het ego: als je ouder bent moet je voorop lopen, jongere monniken volgen op enige afstand. De oudste komt dus het eerst bij die plek. Het jonge meisje vraagt hem: `Wilt u me even helpen? U hoeft me alleen maar bij de hand te nemen. Ik ben bang, de stroming is zo krachtig en misschien is het hier en daar erg diep.`

De oude man sluit zijn ogen. Dat heeft Boeddha hun voorgehouden, namelijk als je een vrouw ziet en zeker als ze mooi is, dat je dan je ogen moet dichtdoen. Dat verwondert me: je hebt haar al gezien en dan sluit je je ogen; hoe kun je anders weten dat het een vrouw is en dat ze mooi is? Je hebt al een indruk gekregen en dan doe je je ogen dicht! Hij sluit dus zijn ogen en loopt zonder het meisje een antwoord te geven, het water in.

Dan komt de tweede monnik, de jongere, naderbij. Het meisje is bang maar er zit niets anders op. De zon gaat onder, zo dadelijk is het donker. Dus vraagt ze aan de jonge monnik: `Wilt u me bij de hand nemen? Deze oversteekplaats lijkt me erg diep en de stroming is sterk... en ik ben bang.` De jonge monnik zegt: `Het is hier diep, ik weet het, en met je bij de hand te nemen halen we het niet. Ik zal je op mijn schouders nemen en je naar de overkant dragen.`

Als ze het klooster bereiken zegt de oudere monnik tegen de jonge: `Zeg makker, je hebt zonde begaan en ik zal moeten doorgeven dat jij niet alleen een vrouw hebt aangeraakt, dat je niet alleen met haar hebt gepraat maar dat je haar ook nog op je schouders hebt genomen! Je verdient uit de kloostergemeenschap gestoten te worden, je bent niet waard een monnik te zijn.`

De jonge monnik zegt lachend: `Ik meen dat ik het meisje enkele kilometers terug heb neergezet maar ik zie dat jij haar nog steeds op je schouders meedraagt. We zijn nu een paar kilometer verder en jij bent daar nog steeds mee bezig?`

Wel, wat is er aan de hand met die oude monnik? Het meisje was mooi en hij heeft zijn kans niet benut. Hij is kwaad, hij is afgunstig. Zijn seksuele begeerte laat hem niet met rust, hij zit behoorlijk in de knoei. De jonge monnik heeft zich nergens aan bezondigd. Hij heeft het meisje over de rivier gedragen en haar op de andere oever achtergelaten en dat was het dan, daarmee was de kous af.

Vecht nooit met je lusten, je ego, je woede, je afgunst, je haat: jij kunt ze niet eronder krijgen, je kunt ze niet verpletteren, je kunt niet van ze winnen. Het enige wat je kunt doen, is je van ze bewust te zijn. Zodra je ze bewust ervaart, zijn ze verdwenen. Het donker verdwijnt met de komst van het licht.